

Tarvitseeko SAY strategian?

Eurooppalaisten anestesiologien yhteistyön muodot ovat muuttumassa. ESA:n alainen NASC eli kansallisten anestesiologiyhdistysten neuvottelukunta on nykyään enemmänkin, vaikka nimi onkin pysynyt samana, yhdistysten puheenjohtajien tai heidän edustajiensa keskustelufoorumi. Maaliskuun kokouksessa Brysselissä kaikki noin 30 osallistujaa totesivat, että erilaisten jaosten, foorumeiden, komiteoiden ja johtokuntien keskinäiset suhteet ESA:ssa, EBA:ssa ja WFSA:ssa ovat vähintäänkin mahdottomia käsittää, mutta hämmennystä lisää vielä se, että kaikki ESA:n alaisen NASC:in yhdistysten kotimaat eivät kuulu Euroopan Unioniin ja erityisesti eräissä niistä maista yhteisesti sovitut toimintatapoja on vaikea ellei mahdotonta implementoida. Suomessa tilanne näyttää olevan oleellisesti erilainen kuin missä tahansa muussa Euroopan maassa. SAY:lle ei aiheuta ongelmaa ohjeiden ja toimintatapojen tuominen käytännön työhön, koska klinikoiden johtajat ovat myös anestesia-ääkäreitä ja pääsääntöisesti samaa mieltä hyvän kliinisen käytännön ja/tai näyttöön perustuvien hoitolinjojen noudattamisesta, eikä SAY:n siten edes tarvitse lobata asian puolesta. Lisäksi erilaisten suositusten laatijat tekevät yhteistyötä maanlaajuisesti ja lainsäätäjät pyytävät erikoisala-yhdistysten ja eräiden yksittäisten asiantuntijoiden lausunnot ennen asetusten tai lakien antamista. Myös sairaanhoitopiirien tai sairaaloiden johtajat ja toivottavasti myös sote-uudistuksen jälkeen erä-alueiden johtajat ymmärtävät erikoisalamme edellyttämät vaatimukset, tietenkin talousarvion sallimissa rajoissa.

Muualla Euroopassa, ainakin yhdistysten puheenjohtajien mielestä, anestesiologi on niin pieni kala suuressa vedessä, että kuka tahansa syö sen

suihinsa tai pikkukalaparvet ovat niin heiveröisiä, että niiden olemassaoloa ei edes huomata. Paikalliset ja valtakunnalliset organisaatiot ja kulttuuri etenkin Itä-Euroopan ja joissain Etelä-Euroopan maissa eivät tue mahdollisuuksia potilasturvallisuuden vaikuttavien ohjeiden noudattamiseen tai vähimmäisresurssien saatavuuteen. Uusi ranskalainen NASC:n puheenjohtaja lupasi nuorille ja pienille yhdistyksille apua, mutta nähtäväksi jää miten se käytännössä onnistuu. Yhteistä ja taloudellisesti saatavilla olevaa koulutusta ja työkiertoa maiden välillä pyrittäneen parantamaan, muistaen kuitenkin kielitaito-ongelmat ja vaihdon negatiivisena puolena vuoto paremman toimeentulon antamiin maihin ilman, että kotimaan kustantamaa koulutusta kompensoidaan sen maksajalle.

NASC:n kokouksen jälkeen alkoi tuntua siltä, että SAY:n olisi aika tarkastella omaa asemaansa sekä kansallisesti että kansainvälisesti. Tällä hetkellä näyttää siltä, että tärkein tehtävämme jäsenistön suuntaan on täydennys- ja jatkokoulutuksen järjestäminen ja erilaisten apurahojen jakaminen, mikä on hyvä asia, samoin kuin tämä Ritvan ansiokkaasti toimittama Finnanestkin. Ehkä vähemmän näkyviä asioita ovat jäsenkunnan käytettävissä oleva Sandelsinkadun yksiö Helsingissä ja SAY:n antamat erilaiset lausunnot viranomaisille ja erilaisten suositusten ja ohjeiden laatijoille, eivät vähäpätöisiä nekään. Tarvitseeko SAY kuitenkin oman strategian ja muitakin määriteltyjä toiminnan painopistealueita? Se jää jäsenistön pohdittavaksi ja ensimmäinen hyvä foorumi sille on Vaasassa järjestettävä kevätkokous. Kevätkokouksen ohjelma on hieno ja ajan-kohtainen.

Tapaamisiin Vaasassa! ■